

UN PESSEBRE SENSE NEU

Eren les set del vespre quan l'Ariadna i la Mertxe van arribar a l'aeroport d'Alguaire. A les nou sortia el vol cap a Addis Abeba i havien vingut amb temps pel que pogués ser, alertades per tot el que sentien aquests dies sobre els aeroports i els controls als passatgers.

Tenien dues hores per acomiadar-se i, en canvi, restaven les dues assegudes l'una al costat de l'altra sense dir-se res.

La Mertxe estava una mica amoïnada, pensava que seria el primer Nadal que passarien separades i que l'Ariadna tan sols tenia 12 anys per fer sola un viatge tan llarg, però sabia que el Xavi tenia dret a veure la seva filla i, a més, s'adonava que des que s'havien divorciat, la nena el trobava a faltar. En realitat, però, el que més la preocupava era que li agradés massa aquell lloc i s'hi volgués quedar. L'Ariadna sempre havia sigut una nena amb molta personalitat, de petita deia que no li agradaven els contes de princeses cursis i submises que no podien prendre les seves pròpies decisions, condemnades a casar-se amb qui deia son pare o rescatades per prínceps blaus d'una perfecció empalagosa. Ella s'estimava més els contes de Simbad, el mariner surcant aigües perilloses o de l'aventurer Robinson, descobrint terres verges. Per això la Mertxe no estava tranquil·la.

L' Ariadna, tanmateix, pensava en el seu pare. Tenia ganes de veure'l i de visitar aquell poblet a la riba del riu Blau, un afluent del gran Nil. En les seves cartes, el pare li explicava moltes coses d'Etiòpia, d'aquell país pobre, sec de vegades, però de gent acollidora i agraïda. Recordava com si fos avui el dia que va marxar amb l'expedició humanitària i en aquest mateix aeroport va poder llegir-li als llavis darrere el cristall: "sempre t'estimaré".

-Somrius? – va preguntar la Mertxe.

- Sí, pensava en el pare. Tinc ganes d'abraçar-lo, de muntar el pessebre amb ell i tirar farina per sobre. Tu creus que fan pessebres amb neu a Etiòpia? El pare diu que allà fa calor.

- No ho sé, suposo. Què sembla un pessebre sense neu?

El viatge no se li va fer gens de pesat, la tripulació havia estat pendent d'ella en tot moment i, fins i tot, li van deixar visitar la cabina dels pilots, plena de llumets de colors, igual que els carrers i els balcons d'Alpicat aquests dies de Nadal.

En entrar a la terminal de la mà de l'hostessa, el va veure de seguida. Ell movia els braços impacient i ella s'hi va llençar esperant que es tanquessin amb ella a dins, com aquelles plantes carnívores que captiven les seves preses en els llibres d'aventures que tant li agraden. Quan el va mirar a la cara, el va notar cansat, tenia els pols emblanquinats i arrugues sota els ulls, s'havia aprimat, però conservava aquella mirada i aquell somriure que tant havia enyorat, intactes.

Van recollir l'equipatge, que per cert pesava una ase mort. Una maleta era plena de torrons, tal com li havia demanat el pare. N'hi havia de coco, de Xixona, de massapà, d'Alacant, de praliné...Per a què devia voler tants torrons?

Van fer tot el viatge sota un sol espantós, ella que venia ben abrigadeta del fred i la boira de Lleida. En arribar al poblat tenia calor, gana i, sobretot, un dolor fortíssim a l'esquena, al coll i al cul per culpa de les saldocades del Jeep, però li van passar tots els mals quan la gent els va envoltar. Els ocells de mil colors es van encarregar de la benvinguda fent un concert a l'aire lliure amb la col·laboració d'alguna cigala solista. Els nens de l'escola li van portar flors i les dones aigua fresca en un càntir. Deien paraules estranyes, però boniques i se la miraven encuriósits, però discrets.

L'endemà era vigília de Nadal a gairebé tot el món, però allí no ho sabien. El Xavi li va dir que ella seria l'encarregada de fer-ho saber a aquells nens.

- Què no feu vacances per Nadal?
- Aquí fem escola sempre: quan hem d'ajudar al camp a recollir el cafè fem Mates comptant, traient, fent repartiments o percentatges. Quan es fa de nit i ens cobreix la flassada d'estels, parlem de l'Univers, les constel·lacions i les fases de la lluna. A l'hora de baixar al riu a rentar la roba fem Natura observant els animals, les plantes, el cicle de l'aigua i el

misteri de la vida. I tot el dia fem Llengua i expressió explicant-nos vivències i experiències enriquidores els uns als altres.

Avui- l'animà el Xavi- farem Geografia i Història. Parlarem del teu viatge, del lloc d'on vens i de les nostres tradicions. Farem cagar el tió! Aquesta serà la part més difícil de totes, fer-los creure que una soca pot cagar dolços clavant-li garrotades. A veure com t'ho manegues!

L'Ariadna va entendre, llavors, el perquè de la maleta plena de torrons.

Va passar el dia de sorpresa en sorpresa, cada minut que passava descobria quelcom nou i encisador: el respecte amb que tractaven els animals, l'habilitat per fer plats deliciosos amb els ingredients més senzills, dones amb càntrics o cistells plens al cap movent-se com si res, el gust deliciós dels dàtils recent collits o l'olor de l'encens extret de l'olíban, que ho envaïa tot.

Quan va arribar la nit, el Xavi va convocar tot el poble a la pedra central, lloc de reunió i pregària quan hi havia algun esdeveniment important. Hi havia preparada una gran soca tapada amb un llençol i tothom tenia els ulls i el cor encuriosits davant aquell misteri. L'Ariadna va explicar la nostra tradició i el seu pare anava traduint les seves paraules. Després d'estovar la soca al compàs del "Caga tió, tió de Nadal..." sota el llençol van aparèixer torrons de tots els gustos, mentre el gran bruixot marxava enfurismat cap a la seva cabana. El Xavi va córrer a explicar-li el truc abans no es pensés que la nostra màgia era millor que la seva i els llancés algun malefici.

Durant una bona estona la cridòria va ser general i les cares i les panxes s'omplien de satisfacció en tastar aquells dolços nouvinguts. Va ser llavors quan l'Ariadna va descobrir el Nadal en els ulls agraïts d'aquells nens, en les abraçades sinceres d'aquella gent. Era un Nadal sense lluentors ni boles daurades, però ja sabia que aquest seria el Nadal més inoblidable de tots, el que explicaria als seus nets quan fos velleta i arrugada com una pansa.

El temps va passar volant, com un coet i ja tornava a entrar a l'aeroport d'Alguaire on la Mertxe l'estava esperant. De tornada a casa, asseguda al cotxe al costat de la seva mare, aquesta li va preguntar si havien fet el pessebre a

Etiòpia. L'Ariadna va estar callada durant uns segons observant la boira espessa que cobria el trajecte entre Alguaire i Alpicat i després va dir:

- Hi havia un rierol d'aigua blava que el creuava de cap a cap, ple de pescadors, dones rentant i nens esquitxant-se. En lloc d'una família en una cova n'hi havia moltes que es visitaven les unes a les altres, els ramats no eren de bous, sinó de dromedaris i ruquets, els pastorets lluny d'anar abrigadets anaven gairebé despullats, en lloc d'un estel radiant hi havia unes postes de sol per enamorar-se'n, en lloc de muntanyes de molsa, grans cafetals i en comptes dels tres reis, un gran tió que cagava torrons per a tots.

Coneixent la seva filla, la Mertxe no es va estranyar gens d'aquest pessebre tan original.

- I de farina, no en vareu posar?
- No, mare, allà no cal neu per celebrar el Nadal, perquè es respira en tots els racons: en les clivelles de les mans, en el soroll dels morters matxucant herbes medicinals, en les danses que fan, en la felicitat d'aquells nens que no demanen res malgrat tenir tan poc...
- Doncs, saps què Ariadna? Com que tu no hi eres, jo no he fet pessebre aquest Nadal i no he comprat regals.

L' Ariadna estava molt cansada i es va adormir de seguida, però ho va fer pensant en aquell gran regal que havia rebut enguany: formar part per uns dies d'aquell lloc tan especial on no cal garlandes, ni regals, ni neu al pessebre perquè sigui Nadal.

I conte contat, ja s'ha..... zzzzzzzzzzzz